

tento předpoklad a výpočet na něm založený nevzala stížnost v odpor, není tedy napaden ani úsudek znalců, že cizí brambory nebyly přikupovány, a vůbec pachtýři netvrdí, že přikupovali, nýbrž jen mají za to, že dvůr, když byl dán do pachtu bez lihovaru, musel prý na bonitě pozemků hnojením následkem lihovaru zvýšeným získati, což však odporuje vědecké zásadě znalci shora vyložené, kterou pachtýři ani se nepokusili ve stížnosti vyvrátiti, žádajíce jen, aby na místě samém zjištěno bylo, že půda se zlepšila od té doby, co stojí lihovar, a pohybují se tedy v chybném kruhu, nemohouce tvrditi předpoklad znalci nutně pro takové zlepšení vyžadovaný, že totiž cizí brambory přikupovali, ježto pouze za této podmínky mohlo lihovarství půdu obohatiti, an jinak nahrazovalo jen to, co vymrškal. Bonita půdy mohla se ovšem zlepšit po zřízení lihovaru, ale to by nebylo důkazem, že se to stalo následkem toho (post hoc non propter hoc), mohloť se to státi i následkem meliorací, na něž pod B rozhodnutí Státního pozemkového úřadu vzat zřetel, nebo z jiných příčin, na př. že před tím provozováno bylo nedbalé neb loupežné hospodářství a pod., přes to, že i tehdyž bylo řádně hnojeno. Kdyby tedy formální vady, jež pachtýři prvnímu soudu v řízení znaleckém vytýkají, tu na krásně byly, nemají za tohoto stavu věci, když posudek znalců vůbec nenapaden, ani ve svých premisách ani ve svém závěru, žádného významu, jsou v daném případě nepodstatny a k nepodstatným formálnostem nesluší dle Šu 2 čís. 10 nesp., pat. přihlížeti. Chybný kruh, v němž se točí, dovozují-li, že když Státní pozemkový úřad přiznal 30% zvýšení ceny, musí jim kvotu na tom zvýšení dle Šu 43 (5) cit. zák. přiznati, nemohou pachtýři sami neviděti, když už je Státní pozemkový úřad ve svém vyjádření důrazně upozornil, že přiznal zvýšení ceny z důvodů docela jiných, než jako následek hnojení, t. j. vzhledem k arondaci, zřízením melioračním a stavu budov. Ale podotknouti jest, že tu neplatí § 3 (2) a § 4 vl. nař. ze dne 21. ledna 1921, čís. 53 sb. z. a n. v starém znění, nýbrž ve znění novely ze dne 21. září 1922 čís. 296 sb. z. a n., jež vstoupila v účinnost vyhlášením, jež se stalo dne 16. října 1922, takže v čas rozhodování o žádosti pachtýřů podané právě na to dne 18. října 1922 už platila, a která stanoví, že zvýšení je přípustno jen do 5, pokud se týče 10% a — pro náš případ — jen když jde o plodnost půdy mimo řádně zvýšenou vydatným hnojením, kdežto staré znění mluvilo pouze o zvýšení. Poněvadž jde jen o mrvení hnojivem animálním (§ 43 odst. (5)), bylo zbytečné druhé dobrozdání znalců, zabývající se podmínkami zlepšení půdy umělými hnojivy a není na jev, proč se s tím i vrchní zemský soud vůbec a tolik podrobně zabývá, když stížnost k němu podaná se toho ani nedotkla.

Čís. 3572.

O nároku otce, by osvobozen byl od placení výživného manželským nezletilým dětem, jest jednati v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 4. března 1924, R II 63/24.)

Návrhu Osvalda L-a, by byl zbaven povinnosti, platiti vyživovací příspěvky na svou zletilou manželskou dceru Alžbětu a nezletilou manželskou dceru Markétu, vyhověl p o r u č e n s k ý s o u d potud, že osvobodil otce povinnosti platiti vyživovací příspěvek dceři Alžbětě ode dne její zletilosti, ohledně nezletilé dcery Markéty návrh zamítl. Ku stížnosti otce zrušil r e k u r s n í s o u d napadené usnesení i s předchozím řízením a odmítl návrh. D ů v o d y: Rozhodovati o nároku otce, by byl osvobozen od placení výživného svým dětem, patří na pořad práva. Okresní soud měl tedy vysloviti, že není k projednání stěžovatelova návrhu a k rozhodnutí o něm povolán. Okresní soud však věc projednal a o ní také rozhodl. Postup tento trpí zmatečností, ku které má i soud vyšší v každém období přihlížeti (§ 42 j. n.). Používaje příležitosti podané stížnosti zrušil proto rekursní soud provedené jednání i vydané rozhodnutí (§ 41 a 42 j. n.) a návrh stěžovatelův odmítl (§ 478 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o stížnosti otce znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti všeobecně vyslovenému názoru soudu rekursního, že rozhodovati o nároku otce, by osvobozen byl od placení výživného dětem, patří na pořad práva, neboť názor tento, pokud jde o nezletilé děti, nemá v zákoně opory, ježto rozhodovati o výživném jejich a tedy i o pomnutí tohoto výživného patří zcela nepochybně do mimosporného řízení. Z toho plyne, že ohledně nezl. Markéty L-ové o pomnutí povinnosti jejího otce, platiti jí dále výživné, rozhodovati náleží soudci mimospornému, poněvadž rozhodnutí to závisí jedině na řešení právní otázky, zda tato nezletilá jest již s to, sama se živiti. Pokud jde o dceru Alžbětu, nyní již zletilou, napadeno bylo rozhodnutí soudu prvé stolice jen potud, pokud v něm vysloveno bylo zaniknutí povinnosti otce, platiti jí výživné, od její zletilosti a nikoli již od podání návrhu stěžovatele na vyslovení zániku této povinnosti. Poněvadž usnesení to dcerou Alžbětou nebylo napadeno, nabylo, pokud jde o dobu od dosažení zletilosti, moci práva. Ohledně doby dřívější jde však i tu o výživné nezletilé dcery, o němž zase jedině soudce mimosporný může rozhodovati. Jeví se proto napadené usnesení, odkazující rozhodnutí o otázce zániku povinnosti otce ku placení výživného jeho nezl. dětem na pořad práva, protizákonným a bylo je zrušiti.

Čís. 3573.

Nemanželský otec, složivší pro dítě odbytné, může se domáhati jeho vrácení, pak-li dítě legitimoval.

Rozhodnutí soudu o vrácení odbytného může se v mimosporném řízení státi jen za souhlasu dítěte (opatrovníka mu zvláště zřízeného)